

Udvalgets Mindretal skal for sit Vedkommende paa dette Trin af Sagens Behandling indskrænke sig til at henvise til tidligere Udtalelser under Forhandlingen og i Betænkningen om Sagen og i øvrigt tilraade Landstinget at vedtage de tvende Lovforslag uforandrede, saaledes som de nu foreligge vedtagne af Folketinget. Mindretallet kan derfor ikke tiltræde noget af de stillede Ændringsforslag.

Endnu anføres med Hensyn til Overførelsesloven følgende:

To af Udvalgets Medlemmer (Breinholt-Wandborg og Rottbøll) nære den Anskuelse, at Hovedhensigten med de her foreliggende Lovforslag (at lette Kommunernes trykkende Byrder og det stærkt betyngede Hartkorn) ikke naas i nogen væsentlig Grad ved den foreslaaede delvise Overføring af Statskatter til Kommunerne, bedre vilde det stille sig, hvis man overførte hele Grundskatten, imod at Statskassens derved foranledigede Indtægtstab erstattedes ved en tilsvarende Forhøjelse af Indkomst- og Kapitalskattens Skatteprocent; men da et hertil sigtende Ændringsforslag hverken hos Regeringen eller i Udvalgsskiftet har fundet fornøden Tilslutning, har man troet det øresløst at stille det, hvorimod man ikke har fundet nogen Betænkelse ved under Nr. 6 at stille et mindre indgribende Ændringsforslag, hvis Hovedindhold allerede findes angivet og motiveret i den af Udvalget i forrige Samling afgivne Betænkning. Efter de Lovforslagene ved Sagens første Forelæggelse ledsagende Motiver beregnedes Indkomst- og Formueskatten at ville indbringe 5,118,000 Kr., medens Overføringen af Statskatten til Kommunerne vilde andrage et Beløb af 5,900,000 Kr., hvorved der af den foreslaaede Skattereform vilde resultere et Indtægtstab af omkring 800,000 Kr., et Offer, som Regeringen af Hensyn til Djemedet formenter forsvarligt. Det ligger nær at antage, hvad ogsaa selve Motiverne antyder, at de saaledes anstillede Beregninger ikke hvile paa noget særlig fast Grundlag, hvoraf

Følgen kunde blive, at det i Udsigt stillede Offer kunde forvandles til en Gevinst for Statskassen, hvad jo sikkert ikke har været Tanken med den foreslaaede Skatteomlægning, hvis Hovedhensigt dog vel snarere maa søges i en Lettelse af Skattebyrden end i en Forøgelse af Statens Skatteindtægt. En saadan Forøgelse vil imidlertid efter vor Formening — om ikke straks, saa dog inden føje Tid — kunne indtræde, og vi have derfor troet det rigtigt, at det, som Indkomst- og Tillægs-skatten maatte indbringe ud over det, Statskassen efter Forslaget tilskyder Kommunerne, ogsaa kommer disse til gode, saa meget mere som vi, som alt omtalt, finde den foreslaaede Skatteoverføring i og for sig utilstrækkelig til Opnaaelsen af det tilsigtede Formaal, saa at et eventuelt forøget Tilskud til Kommunerne sikkert vilde falde paa et nødtørftigt Sted, og Lovforslagets egentlige Tanke — at hjælpe Kommunerne — derved snarere vilde ske virkelig Gyldest.

Naar et Medlem af Udvalget (Breinholt-Wandborg) under Nr. 4 har stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa at bevare den bestaaende Lovbundne Skatteprocent for den kjøbenhavnske Indkomstskat, er det i Forløbet af det sikkert uheldige i, at man her i en hele Landet omfattende Lov lejlighedsvis og med et Bennestrøg forandrer en af Hovedbestemmelserne i en anden Lov, der omhandler et helt andet Emne og alene gælder for Kjøbenhavn. En saadan lejlighedsvis iværksat Forandring i en ældre gældende Lov turde være saa meget uheldigere, som en lignende (tidligere og direkte forsøgt) har mødt bestemt Modstand fra Rigsdagens Side, hvad den formentlig atter vilde møde, hvis Spørgsmaalet ligesom hin Gang kom til at foreligge Rigsdagen rent og klart i et særligt Lovforslag, og ikke som her løses ved 3 indskudte Ord, der se temmelig uskyldige ud, men dog vilde bevirke, at den kjøbenhavnske Indkomstskatts Skatteprocent kunde stige saa ubestemt højt, som en tilfældig Indenrigsministers tilfældige Opfattelse vilde tillade.